

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Aarets Historie.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr02val-shoot-idm140429413639888/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

dem, Pidsken laae paa Skjødet, de magre Heste løb, saa de dampede, Sneen knagede, og Spurvene hoppede i Hjulsporene og frøs; »pip! naar kommer Vaaren? Det varer saa længe!«

»Saa længe!« klang det hen over Markerne fra den højeste 5 Banko, belagt med Sne; og det kunde være Echo man hørte, men det kunde ogsaa være Tale af den underlige gamle Mand, som sad der øverst paa Sneedriven i Vind og Veir; han var ganske hvid, ligesom en Bonde i hvid Vadmel-Kofte, med langt hvidt Haar, hvidt Skjæg, ganske bleeg og med store klare Øine. 10 »Hvem er den Gamle der henne?« spurgte Spurvene.

»Det veed jeg!« sagde en gammel Ravn, der sad paa Ledpælen, og var nedladende nok til at erkjende, at vi alle ere 15 Smaafulge for vor Herre, og derfor ogsaa indled sig med Spurvene og gav Forklaring. »Jeg veed hvem den Gamle er. Det er Vinteren, den gamle Mand fra det forrige Aar, han er ikke død, som Almanaken siger, nei han er saamsen Formynder for den lille Prinds Foraar, der kommer. Jo, Vinteren fører Regimentet. Hu! det knager nok i Jer, I Smaa!«

»Ja, er det ikke det jeg siger!« sagde den Mindste, »den Almanak er bare Menneske-Paafund, den er ikke lempet efter Naturen! det skulde de lade os om, vi, som ere finere skabte!«

Og der gik een Uge, der gik næsten to; Skoven var sort, den frosne Indsø laae saa tung og saae ud som størknet Bly; Skyerne, ja det var ikke Skyer, det var vaade, iskolde Taager, der 25 hang hen over Landet; de store sorte Krager fløj i Flokke, uden Skrig, det var som om Alt sov. — Der gled en Solstraale hen over Søen, og den skinnede som smeltet Tin. Sneelaget henover Marken og oppe paa Banken glimrede ikke som før, men den hvide Skikkelse, Vinteren selv, sad der endnu med Blikket 30 stadigt mod Syden; han mærkede slet ikke, at Sneetsæppet ligesom sank ind i Jorden, at hist og her en lille græsgrøn Plet kom frem, og der mylrede det da med Spurve.

»Quivit! Quivit! kommer nu Vaaren?«

143 »Vaaren!« klang det hen over Mark og Eng og igjennem de 35 sortbrune Skove, hvor Mosset skinnede friskt grønt paa Træstammerne; og gjennem Luften kom flyvende, syd fra, de to første Størke; paa Ryggen af hver sad der et lille deiligt Barn, en Dreng og en Pige; og de kyssede Jorden til Hilsen, og hvor de satte deres Fødder, voxte hvide Blomster frem under Sneen; 40 Haand i Haand gik de op til den gamle Iismand, Vinteren, lagde sig ved hans Bryst til ny Hilsen og i samme Stund vare de alle tre skjulte og hele Landskabet skjult; en tyk, vaad Taage, saa tæt og tung, indhyllede Alt. — Lidt efter luftede det, — Vin-